

neboť schází tu nejdůležitější příznak takového poměru, t. j. osobní hospodářská závislost zaměstnaného v podniku zaměstnavatelově, jak vyložil nejvyšší soud podrobně v rozhodnutí čis. 13641 sb. n. s., k němuž se k zamezení opakování odkazuje. Nešlo tu tedy o smlouvu podsudnickou v užším slova smyslu, nýbrž o smlouvu pachtovní o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech. Hlavním předmětem smlouvy bylo provozování hostinské koncese žalovanému do užívání dané, kdežto najaté místnosti hostinské sloužily jen tomu, aby žalovaný mohl v nich provozovati hostinskou živnost. Živnostenské koncese měl žalovaný podle smlouvy využití svou pílí a přičinlivostí (§ 1091 obč. zák.), takže podle pravé právní povahy smlouvy byl žalovaný pachtýřem hostinské živnosti s místnostmi potřebnými k jejímu provozování (srov. rozh. čis. 4267, 4984, 9862 a j. sb. n. s. a rozh. čis. 889 sb. min. sprav.). Nelze sice souhlasiti s názorem, že smlouvou z 8. listopadu 1921 byl založen poměr nájemní, ale to by bylo lhostejné, protože zákon o ochraně nájemníků se vztahuje podle § 7 také na pachtovní smlouvy o provozování živnosti v najatých místnostech. Kromě toho žalobci sami v řízení před prvou stolicí doznali, že v dubnu 1923 spolužalující Hynek Č. vzdal se koncese ve prospěch žalovaného, že však na smluvním poměru nestala se jiná změna, než že žalovaný platil pak úplatu 9½% prodejní ceny z vytočeného piva. Tím změnila se ovšem již v r. 1923 smlouva pachtovní ve smlouvu nájemní, neboť pak jediným předmětem smlouvy zůstalo užívání místností za určitou úplatu (§ 1090 obč. zák.). Jinak stačí odkázati k správným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 14548.

Propachtoval-li vnucený správce za souhlasu exekučního soudu pachtované pozemky dosavadnímu pachtýři i na rok 1935/36, došlo tím k prodloužení (obnovení) pachtovního poměru mezi dosavadním pachtýřem a vlastníkem pozemků podle § 1 vl. nař. ze dne 8. března 1935 čis. 39 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, R II 365/35.)

Podle pachtovní smlouvy měl Heřman Sch. spachtovány od Elsy N-ové pozemky ve výměře 106—107 měřic až do 1. října 1934. Na část pozemků Heřmanem Sch-em spachtovaných ve výměře 37 měřic, byla dne 18. dubna 1934 uvalena vnucená správa. Tyto pozemky propachtoval vnucený správce dosavadnímu pachtýři Heřmanu Sch-ovi i nadále pro rok 1935/36 a Heřman Sch. na nich skutečně hospodaří. Návrhu jeho na slevu pachtovného podle § 1 vl. nař. čis. 272/34 Sb. z. a n. a § 1 vl. nař. čis. 39/35 Sb. z. a n. první soud nevyhověl. Důvod y: Předpoklad § 1 vlád. nař. čis. 39/35 sb. z. a n. není dán, neboť pozemky byly propachtovány bez úmyslu a vůle propachtovatelky z vůle vnuceného správce resp. exekučního soudu, kdežto § 1 cit. vlád. nař. má zřejmě na mysli, že původní pachtovní smlouva se prodlužuje resp. obnovuje, třeba za podmínek změněných, mezi týmiž osobami a z jejich vůle. Rekursní soud uložil prvnímu soudu, by o návrhu pachtýřovu znovu rozhodl. Důvod y: Podle ustanovení § 109 ex. ř. má vnucený správce

neobmezené právo spravovati nemovitosti, a vstupuje v důsledku toho také do smluv, povinným uzavřených a může tedy dojít projevem jeho vůle také k prodloužení nebo k obnovení smlouvy původně povinným uzavřené. Ježto soud první stolice, vycházejí z odchylného názoru, nezabýval se vůbec otázkou, zda k tomuto obnovení nebo prodloužení smlouvy došlo, bude mu potřebné okolnosti vyšetřiti a znovu rozhodnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Bylo-li propachtování pozemků vnuceným správcem exekučním soudem schváleno (§§ 111, 112 ex. ř.), nabylo platnosti a tím byl dosavadní pachtovní poměr mezi Heřmanem Sch. a Elsou N. co do těchto 37 měřic prodloužen nebo obnoven po rozumu § 1 vládního nařízení z 8. března 1935 č. 39 sb. z. a n. Je nerozhodno, že toto prodloužení neumluvila s Heřmanem Sch. propachtovatelka Elsa N. osobně, nýbrž že tak učinil vnucený správce, neboť vnucený správce je, pokud se týče užitků spravované nemovitosti, za vnucené správy veřejnoprávním, soudem ustanoveným zástupcem dlužníka (rozh. sb. n. s. č. 9300) a smlouvami pachtovními, jím se schválením exekučního soudu (§§ 111 a 112 ex. ř.) uzavřenými je po zrušení vnucené správy i dlužník vázán (rozh. č. 13289 sb. n. s.).

Čís. 14549.

Byla-li nemovitost, na níž jest vtěleno právo zástavní za pohledávku, po té rozdělena na několik ideálních podílů, vzniká právní poměr podobný simultannímu právu zástavnímu; hypotekární věřitel může žádati zaplacení celé pohledávky z každého podílu, ale může také kterýkoliv spoluvlastnický podíl ze zástavního závazku propustiti.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, R II 411/35.)

Na dům v Z. bylo vloženo zástavní právo pro pohledávku Zdenky K-ové, provdané V-ové v době, kdy nemovitost ta, později převedená na tři vlastníky, náležela jednomu vlastníku, takže vklad práva zástavního stal se za jednotnou pohledávku na celém knihovním tělese (§ 13 knih. zák.). Jedním z pozdějších spoluvlastníků nemovitosti se stala zástavní věřitelka Zdenka K-ová provdaná V-ová. Ideální svůj díl prodala tato dluhuprostě Ludmile K-ové, jež žádá nyní na základě výmazného prohlášení, by byl povolen na koupené ideální třetině pozemku výmaz zástavního práva pro celou pohledávku. První soud žádosti nevyhověl. Důvody: Na ideální třetině Zdenky K-ové provdané V-ové nebylo nikdy vloženo zástavní právo pro pohledávku, nýbrž tato pohledávka byla a je dosud vložena a zajištěna na celé této nemovitosti, nikoliv, jak žadatelka se ve svém výmazném prohlášení omylem domnívá, pouze na ideální třetině nemovitosti patřící dříve Zdence K-ové provdané V-ové. Neboť tím, že nemovitost, která původně patřila jednomu vlastníku,